

ἀποτζιρώνω Πόντ. (*Ιμερ.)
 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τζίριν.
 Λαμβάνω χρώμα μαυροκόκκινον ὡς εἶναι τὸ χρώμα τοῦ τζιροῦ (ἀχλαδιοῦ φουρνισμένου).

ἀποτζιτιγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτζιτίζω.
 Τὸ νὰ γίνῃ αἰθρία.

ἀποτζιτίζω Πόντ. (Σάντ.)
 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τζιτίζω.
 Αἰθριάζω: 'Αποτζιτίζ' ὁ καιρόν.

ἀποτζοβίζω Πόντ. (*Οφ.)
 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τζόβιν.
 'Αποσπῶ ἐκ ξύλου μικρὰ τεμάχια εἴτε διὰ τῆς χειρὸς εἴτε διὰ κοπτεροῦ ὀργάνου: 'Αποτζοβίζ' τὸ ξύλο - τὸ σανίδ' κττ. Συνών. ἀποτζοβώνω.

ἀποτζόβισμαν τό, Πόντ. (*Οφ.)
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτζοβίζω.
 'Η ἀφηρεμένη ἔννοια τοῦ ἀποτζοβίζω. Συνών. ἀποτζόβωμαν.

ἀποτζόβωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτζοβώνω.
 'Η ἀφηρεμένη ἔννοια τοῦ ἀποτζοβώνω. Συνών. ἀποτζόβισμαν.

ἀποτζοβώνω Πόντ. (Τραπ.)
 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τζόβιν.
 'Αποτζοβίζω, ὁ ἰδ.: Γιατί ἀποτζοβώνεις τὸ ξύλον;

ἀποτζουμπίζω Πόντ. (Χαλδ.)
 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τζουμπίζω.
 Συμπιέζω, συνθλίβω: 'Ασμ.
 Τὴν πέτραν ἐπετζούμπιζεν, | χουλᾶρ' νερόπον ἔσταξεν.
 Συνών. τζουμπίζω.

ἀποτζούτζουρο τό, Κρήτ. 'ποτζούτζουρο Κρήτ.
 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τζουτζούρι.
 1) Πληθ., καρποὶ ὡς τὰ τζουτζούρια (κυπαρισσό-μηλα), ἧτοι ὑπολείμματα εὐτελῆ ἀπίων, καστάνων, κυδωνίων κττ.: 'Επήρατε τὰ καλὰ καὶ τ' ἀποτζούτζουρα μοῦ 'φήκετε.
 2) Μετων. ἄνθρωπος μικρόσωμος: 'Εχει ἓνα γιὸ κ' εἶναι ὁ κακομοίρης ἀποτζούτζουρο. Συνών. ἀνάκοντος, ἀπό-κοντος, κοντοστούμπης, κοντούλλης, κοντού-τσικος.

ἀποτηγανίδι τό, Κυκλ. 'ποτηγανίδιν Κύπρ.
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτηγανίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. ἰδι.
 'Υπόλειμμα εἰς τὸ τηγάνιον μετὰ τὸ τηγάνισμα, ὅλον ἔλαιον, βούτυρον, θρύμματα ζύμης ἢ κρέατος κττ. ἔνθ' ἂν: Φύλαξε τ' ἀποτηγανίδια γιὰ νὰ τηγανίσωμε πάλι μεθαύριο (ἐνταῦθα ἀποτηγανίδια = ὑπολείμματα ἐλαίου) Κυκλ. Τὸ 'ποτηγανίδιν τοῦ ψαρκοῦ νὰ τὸ βάλης 'ς τὰ λουβιὰ τὰ χλωρὰ τθαὶ νὰ γλείψης τὰ δέρκα σου Κύπρ. Πβ. ἀποτηγάνισμα 2.

ἀποτηγανίζω σύνθη. ἀπουτ'γανίζου βόρ. ἰδιώμ.
 'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τηγανίζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποτηγανίζω = τρώγω ἐκ τοῦ τηγάνου.
 Τελειώνω τὸ τηγάνισμα: 'Αμα ἀποτηγανίσω τὰ ψάρια ἔρχομαι. Δὲν ἀποτηγάνισα ἀκόμα.

ἀποτηγάνισμα τό, σύνθη. ἀπουτ'γάν'σμα βόρ. ἰδιώμ.
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτηγανίζω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποτη-γάνισμα = λίπος.

1) Τὸ τέλος τοῦ τηγανίσματος. 2) Τὸ μετὰ τὸ τηγά-νισμα ὑπολειπόμενον ἔλαιον εἰς τὸ τηγάνιον. Πβ. ἀπο-τηγανίδι.

ἀποτίμᾶσμαν τό, Πόντ. (Χαλδ.)
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτιμᾶζω, δι' ὁ ἰδ. ἀποτιμῶ.
 Τὸ νὰ προσβάλλῃ τις τὴν ὑπόληψιν ἄλλου, καθύβρισις. Συνών. ἀποτίμημα, ἀποτιμία 1.

ἀποτίμημα τό, ἀμάρτ. ἀποτίμεμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτιμῶ. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.
 'Αποτίμᾶσμαν, ὁ ἰδ.

ἀποτιμία ἡ, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτιμῶ καὶ τῆς καταλ. -ία, δι' ἣν ἰδ. -ιά.
 1) 'Αποτίμᾶσμαν, ὁ ἰδ., Πόντ. (Χαλδ.) 2) Βλασφη-μία Πόντ. (Σάντ.) Συνών. βλαστήμια.

ἀποτιμῶ 'Αστυπ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάρπ. Κῶς Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) Σύμ. κ.ά. ἀποτιμάω 'Ηπ. Πελοπν. (Λάστ.) κ.ά. ἀπουτ'μάου 'Ηπ. (Ζαγόρ.) ἀπουτ'μῶ Σάμ. ἀποτιμάζω 'Αστυπ. Κάρπ. Κῶς Πόντ. ('Αμισ. Χαλδ.) Σύμ. κ.ά. ἀποτιμάζω Πόντ. (Χαλδ.) Μέσ. ἀποτιμείνμαι Πόντ. (Κολων.)

Τὸ ἀρχ. ἀποτιμῶ = περιφρονῶ.
 1) Προσβάλλω τὴν ὑπόληψιν τινος, καθυβρίζω ἔνθ' ἂν.: Τὸν ἀποτίμησε Λάστ. Μ' ἀπουτίμ'σι Σάμ. 'Εποτίμεσεν ἄτον Οἶν. || 'Ασμ.

Κι ὁ 'Ελυμπος ἐρκίνησε Καλόλιμνο νὰ βρίσῃ,
 μὲ καταφρόνεςες πολλὲς νὰ τὸν ἀποτιμήσῃ
 Κάρπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. 'Ομηρ. 'Υμν. 'Ερμ. 35 «ἀλλ' οἶσω σ' ἐς δῶμα λαβὼν» ὄφελος τί μοι ἔσση οὐδ' ἀποτιμήσω».

β) 'Επὶ γυναικός, διαφθείρω Πόντ. (Οἶν.): 'Εποτί-μεσεν ἄτενα. Συνών. ἀτιμάζω. 2) Βλασφημῶ Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἀτιμώνω, βλαστήμῶ.

ἀποτίναγμα τό, ἐνιαχ. ἀποτίναγμα Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀποτίναγμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀποτίνασμα Λεξ. Αἰν. ἀπου-τίνασμα Σκόπ. ἀποτίνασμαν Πόντ. (Τραπ.)
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτινάζω. Τὸ ἀποτίνασμα καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ νὰ ἀποτινάξῃ τις, νὰ τελειώσῃ τὸ τίναγμα, τὸν καθαρισμὸν πράγματός τινος Λεξ. Αἰν. β) Καθαρι-σμός, ξεσκόνισμα τινασσομένου πράγματος Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξετίναγμα. 2) Πληθ., τὰ βραχέα ἔρια Πελοπν. (Τρίκκ.) Συνών. κατσόμαλλο.

***ἀποτιναγούδι** τό, Πληθ. ἀποτιναγούδα Κρήτ. (Σητ.)
 'Εκ τοῦ ρ. ἀποτινάζω παρὰ τὸ θέμ. ἀποτιναγ- καὶ τῆς καταλ. -ούδι. Διὰ τὸν μεταπλασμένον τύπον *ἀπο-τινάγουδο ἰδ. ἀποδιλεγούδι.

Πληθ., τὰ ἐκ τῆς διαλογῆς ἄνευ ἀξίας κατάλοιπα: 'Επήρανε τὰ καλὰ καὶ τοῦ 'δῶκανε τ' ἀποτιναγούδα. Συνών. ἀποδιλέγι.

ἀποτινάζω, ἀποτινάσσω Κρήτ. ἀπουτ'νάσσου Σα-μοθρ. ἀποτινάζω σύνθη. καὶ Πόντ. (*Οφ. Τραπ.) ἀπου-τ'νάζου βόρ. ἰδιώμ. 'ποτινάσ-σω Κύπρ. 'ποτινάσσω Κῶς Νίσυρ. Τῆλ. κ.ά. 'ποτινάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά. 'πε-τινάζω Καππ. ('Ανακ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποτινάσσω.
 1) 'Απορρίπτω μακρὰν διὰ τιναγμοῦ Καππ. ('Ανακ.): 'Ασμ.

Με χουρσᾶ τὰ μανίκια τῆς τὰ διόνια 'πετινάζει,
 μὲ χουρσὸ λαχτυλίδι τῆς τὰ παγούρια τσακίζει
 (λαχτυλίδι = δαχτυλίδι, παγούρια = κρυσταλλώδεις πάγοι).

2) Καθαρίζω τι τοῦ κονιορτοῦ τινάσσων αὐτὸ Πόντ. (᾽Οφ. Τραπ.): Ἐπετίναξα τὸ χαλὴν Τραπ. Ἀποτίναξο τὸ γεργάν' ᾽Οφ. Συνών. ἀποτοζώνω, ξεσκονίζω, τινάζω. 3) Καθαρίζω ἐντὸς κοσκίνου, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν Τηλ. Συνών. κοσκινίζω. 4) Τελειώνω τὸ τίναγμα, τὸν διὰ τιναγμοῦ καθαρισμὸν ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ κττ. σύνηθ.: Δὲν ἀποτίναξεν ἀκόμη τὰ στρωσίδια.

5) Ἐνεργ. ἀμτβ. καὶ μέσ. ἀνατινάσσομαι, οἷον ὑπὸ αἰφνιδίου ἀκούσματος, φόβου, νόσου κττ. ἢ καθ' ὕπνον Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. Σαμοθρ. κ.ά.: Ἀπουτ'νάσο' ἡ-ῖ-ἄουστους κὶ πααμ'λᾶ (ἀποτινάσσεται ὁ ἄρρωστος καὶ παραμιλᾷ) Σαμοθρ. Τί ἔχ' τοῦ πιδὶ κὶ ἀπουτ'νάσο'; αὐτόθ. Τότε ἐφοβήθηκε τὸ πουλλὶ καὶ ποτινάχτηκε καὶ ἔφνε ἡ μιά του φτερούδα (ἐκ παραμυθ.) Νίσυρ.

ἀπότιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. ᾽Οφ. Τραπ.) ἀπότ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀπότιγος σύνηθ. καὶ Πόντ. (᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπότ'γους βόρ. ἰδιώμ. ἀπότιος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπότιστος.

1) Ὁ μὴ ποτισθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. ᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ζῶα ἀπότιστα. Γαιδούρι ἀπότιστο κοιν. Τὰ χιτῆνᾶ ἀπότιστα εἶναι Τραπ. Ἀπότιγα εἶναι τὰ ζᾶ Κερασ. ᾽Οφ. Χαλδ. Τὸ μωρὸν ἀπότιγον ἐν' Χαλδ. β) Ὁ μὴ ἀρδευθεὶς κοιν.: Κῆπος - χωράφι ἀπότιστο ἢ ἀπότιγο. Ἡ γλάστρα εἶν' ἀπότιστη. Δέντρα ἀπότιστα κοιν. Ἀπότιγα λάχανα Ἡπ. Τό 'χου ἀπότ'γου τοῦν τριφύλλ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Γαρουφαλῆ μου ἀπότιστη, ποῖος θενὰ σὲ ποτίση;

Ρόδ. 2) Ὁ μὴ ποθεὶς Πόντ. (᾽Οφ.): Ἀπότιγο ἐν' τὸ γάλα.

3) Ὁ μὴ πιὼν Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.: Ἡρῶτα νησιτικὸς κὶ ἀπότιγος Μάν. Ξεκινήσανε νησιτικοὶ κὶ ἀπότιγοι νὰ πάνε 'ς τὴ δουλειὰ τους αὐτόθ. || Γνωμ. Πήγαινε 'ς τὴ βρύσι νὰ πιῇς καὶ νὰ γεμίσης, πήγαινε 'ς τὸ ξερολάγκαδο νὰ φύγης ἀπότιγος Λακων. β) Ὁ μὴ πιὼν ποτὸν οἰνοπνευματώδες Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) Πόντ. (᾽Οφ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: Ἀπότιστος δὲ μορῶ νὰ τραγουδήσω Ἀρκαδ. Ἀπότιγος εἶμαι Τραπ. Χαλδ.

Πβ. ἀπιωτος, ἀποιος.

ἀποτιτσίνωμα τό, ἀμάρτ. 'ποτιτσίνωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτιτσινών-νω.

Μορφασμὸς τοῦ προσώπου ἐξ οἰασδῆποτε δυσαρρεσκειᾶς ἢ ἀηδίας.

ἀποτιτσινών-νω Κύπρ. 'ποτιτσινών-νω Κύπρ. 'ποτιτσινών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. τίτσεινος.

1) Μορφάζω ἐκ δυσαρρεσκειᾶς ἢ ἔνεκα δυσαρρέστου αἰσθήματος: Ἐφασεν ὄξινᾳ τῶν 'ποτιτσινών-νει. Εἶδεν με τὸ 'ἐποτιτσίνωσεν τὴν μουτσούναν του. 'Ποτιτσινών-νει, γιατί 'ἐν κάμνει χάζιν τὸ φασῖν. Ἐμεινεν 'ποτιτσινωμένος. 2) Ἀηδιάζω τι: Ὁ δεῖνα 'ποτιτσινών-νει τὸ φασῖν.

***ἀπό-τὸ** σύνδ. ἀπ'-τὴν Λέσβ. ἄπτο Καπ. (Οὐλαγ.) ἀστὸ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σαράχ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστὲ Καπ. (Φάρασ.) ἀστὰν Πόντ. (Ἀργυρόπ.) ἀσσὸ Πόντ. (Χαλδ.) ἄσσο Καπ. (Τελμ.) ἀστοῦ Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) ἀσσοῦ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀναφορικοῦ τό. Τὸ ἀστὸ, ἀστὲ καὶ ἀσσὸ πρὸ φων. γίνονται ἀστ', ἀσσ'. Τὸ ἀστὲ προσέλαβε τὸ ε ἐν συνεφορᾷ μετὰ ἐπομένου ρηματικοῦ τύπου ἀρχομένου ἀπὸ ε.

1) Ἀφότου (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ πανταχοῦ τοῦ Πόντου μετὰ τὸ ρ. τῆς προτάσεως τίθεται συνήθως τὸ ἐπιρρηματ.

πρόσφυμα κῖαν') Λέσβ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἡ πύργους μας ἀπ'-τὴν ἀπόθανι ἡ μάνα μας ἡγριεῖ (ἀγριεῖσε. Ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. Ἀστὸ ἐτελείωσεν τ' ὁσχόλειον κῖαν' δουλείαν 'κ' εὔρεν (ἀφότου ἐτελείωσε τὸ σχολεῖον δὲν εὔρεν ἐργασίαν) Χαλδ. Ἀστ' ἔρῃθα κῖαν' ἀραεύω σε (ἀφότου ἤλθον σὲ ζητῶ) Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀσσ' ἐγεννέθα κῖαν' καλὴν ἡμέραν 'κ' εἶδα (ἀφότου ἐγεννήθη δὲν εἶδα καλὴν ἡμέραν) Χαλδ. Ἀστοῦ ἔρῃθεν ἀδὰ ἐνέσπαλεν τ' ὁσπὶτ'ν αὐ' (ἀφότου ἤλθεν ἐδῶ ἐλησμόνησε τὴν οἰκογένειάν του) Τραπ. β) Ἀφοῦ Καπ. (Τελμ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀσσοῦ ἔφρες πία καὶ κρᾶσιν Τραπ. Ἀσσὸ κλαῖς καὶ ὑστερία κρούς κῖόλα (ἀφοῦ κλάψης καὶ κατόπιν χτυπᾷς κῖόλα) Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀστοῦ 'κὶ θέλεις νιό νὰ 'φτιάγω; (ἀφοῦ δὲ θέλεις τί νὰ κάμω;) Τραπ. Ἀσσοῦ ἐπείναςες φά (φάγε) αὐτόθ. Ἀσσοῦ θὰ ἔρῃται ἐτοιμάσων τὸ τραπέζ' (ἀφοῦ θὰ ἔλθῃ κτλ.) αὐτόθ. Ἀστοῦ ἔξερεις ἀτο γιατί 'κ' ἔλεες μ' ἀτο; (ἀφοῦ τὸ ἔξερεις διατί δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες;) Χαλδ. Ἀστοῦ ἐσκότωσεν ἀτον 'κ' ὑστερία ἐπουδμάνεψεν (μετενόησε) αὐτόθ. Ἀσσὸ 'κ' ἐκ'σες με καλὰ ἔπαθες (ἀφοῦ δὲν μὲ ἤκουσες κτλ.) αὐτόθ. Ἀστ' ἐπῆγα ἐδέβα 'κ' ὑστερία ἐντῶκεν 'ς σὸ νοῦ μ' νιό θὰ ἔλεγα (ἀφοῦ ἀνεχώρησα ἐνθυμήθη ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἔλεγα) αὐτόθ. || Παροιμ.

Μ' ἔρχουσ'νε, σύντεκνε, κὶ ἀστ' ἔρῃθες καλῶς ὥρισε (νὰ μὴν ἦρχεσο, σύντεκνε, ἀλλ' ἀφοῦ ἦρῃθες κτλ. Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς φιλοφρονος ὑποδοχῆς ἀνεπιθυμήτου ἐπισκέπτου) Χαλδ. γ) Ἐπειδὴ Καπ. (Οὐλαγ.): Πολὺ κοτζᾶ ἄπτο ἦτον (ἐπειδὴ ἦτο πολὺ γέρον). 2) Ὄταν, ὁπότεν Καπ. (Φάρασ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστὰν ἔφτασεν ἀτον, ἐρώτεσεν ἀτον ποῦ πάει Ἀργυρόπ. Ἀστ' ἔρῃθα ἔγκ' ἀτο (τὸ ἔφερα) Κοτύωρ. Ἀστοῦ πᾶς, δὸς μ' ἀ (δῶσε μοῦ το) αὐτόθ.

ἀποτόζωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτοζώνω.

Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ ἀποτοζώνω. Συνών. ξεσκόνησμα.

ἀποτοζώνω Πόντ. (᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τοζώνω.

Τινάσσω τι πρὸς καθαρισμὸν ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἐπειτόζωσα τὰ λώματα μ' Τραπ. Ἀποτόζωσο τὰ θέᾶ σ' ᾽Οφ. Συνών. ἀποτινάζω 2, ξεσκονίζω, τινάζω, ἀντίθ. τοζώνω.

ἀπότοιχος ὁ, Κύνθ. Μύκ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀπό-τ'χος Μύκ. ἀπότοιχο τό, Πάρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τοῖχος.

1) Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῖχου μάλιστα ἀγροτικοῦ Κύνθ. Μύκ. Πάρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 2) Θέσις ὑπὲρ τοῖχον ἢ καὶ ἀλλαχοῦ προστατευτικὴ ἀπὸ βροχῆς Μύκ.: Ἐτσεῖ λοιπὸν τὸν ἡπιασε μὴ βροχὴ τσαὶ πάει 'ς ἕναν ἀπότοιχο τσαὶ στέτσεται ὡς ν' ἀποβρέξῃ (ἐκ παραμυθ.)

ἀποτοιχώνομαι Ἰων. (Κρήν.) Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοιχος.

Κρύπτομαι ὀπισθεν τοῖχου ἐνθ' ἄν.: Φύγε ἀποτοιχώσου Χίος Ὁ δεῖνα ἀποτοιχώθηκε - εἶναι ἀποτοιχωμένος αὐτόθ.

ἀποτόκι τό, ἀμάρτ. 'ποτόκι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Χάλκ. κ.ά. 'πουτόκ' Σάμ. 'ποτότιν Κύπρ. 'κοτότιν Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοκο. Ὁ τύπ. 'κοτότιν εἶχει τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἴσως κατ' ἐπίδρασιν τοῦ κόττι.

1) Ἀπότοκο 1, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐπιασε 'ποτόκι (ἐπὶ τοῦ συχνάζοντος εἰς ὠρισμένον μέρος) Ἀνδρίτσ. 2) Μέ-

